בן א מיי׳ פ״ל מהל׳ מילה

בחב"ה: בחג"ה: מאבגד מיי פ"ב מהלי אבות הטומאות 765 בלכה ני

הנכה ו: מב ה ו מיי פ"ב מהל' יום טוב הלכה א סמג לאין עה טוש"ע א"ח סי חלח סעיף

בוג ז מיי שם הלכה ד טוש"ע טוש"ע אה"ע סי׳ קנו סעיף ד: מה י מיי׳ פ״ד מהל׳ מאכלות אסורות הלכה ד סמג לאוין עה וקלג טוש"ע י"ד סי טו סעיף ב: בזר ב מיי פ"א מהלי אבלות

הלכה ז סמג עשיו מד"ם ב טוש"ע י"ד סי" שעד סעיף

מוסף רש"י

ושוין. תנאי דפליגי במס׳ בילה (כו:) גבי בכור שנולד בו מוס ביו"ט, ושוין דאפילו האוסר בנולד בו ביום משום דמוהלה בטוכד בו ביום משום דמוקנה היה בין השמשות מחמת איסור קדשים בחוך, אבל אם נולד היום ומומו עמו מוכן הוא, שלא נאסר מעולם, דהא במעי שלא נאסר מעולם, דהא במעי אמו היה מוכז אגב אמו ומותר. למנו שלים מגב מנוו ונומת, דבכור אינו קדוש עד שיולד, וכשנולד הרי מומו עמו וראוי לישחט בחוץ (חודין נא:). מת בתוך שלשים. כן היכמה ונתקדשה לשוק בחזקת שפטורה משום בנה (יבמות לו:).

מוסף תוספות

א. דמנ"ל דמהלינז לי׳, מום׳ א. דמני"ל דמהליגן ליי. מוס, הלח"ש. ב. איירי. תוס, הילה"ש. דלרשב"ג היכא דלא שהה חשבינן לי' ספקא ולרבנן חשבינן לי' בר קיימא. תוס' יבמות פ: ד"ה כיון. ג. רשב"ג אומר. מוס׳ הכח״ש. ד. ל׳ יום. מוס׳ הרח״ש. ה. הגי׳ בגמ׳ שם מוס׳ הרח״ש. ורמב״ן וחי׳ ובמוס׳ הרח״ש ורמב״ן וחי׳ הר״ן כקן: ׳כרבים׳. 1. דחשיב קיימא לרשב"ג. תוס׳ יכמות פ: ד״ה כיון, [ר]רשב״ג מיקל, ריטכ״א, I. כמו רבי ורבנן בני פלוגתיה. תוס׳ הבון בני פרוגוניה. הרא״ש. ח. ולדות. הרא״ש. ט. דאי לא רשב"ג אלא בבן ח' ודאי דאיירו בהו רבי ורבנן הו"ל למימר אם שההי. מוסי הרא״ש, י. דפליגי רבנן עליה דרשב״ג דמיקל, ולא בעינן למפשט משמואל. ריטנ״ה. יא. בר פלוגתייהו דרבנן. רשב"ג סתם ולדות מה בא להוסיף על רבי. תוס' יכמות פ: ד״ה כיון.

רב נסים גאון

אמר אביי כתנאי לאכלה להביא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו. עיקר דבר זה שנוי מות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה, וכי ימות הרי זו מיתה ודאי, מן הבהמה יש מן מיתה ודאי, מן הבהמה יש מן הבהמה מטמאה ויש מן הבהמה שאין מטמאה, פרט לטריפה ששחטה. ונתבאר לנו בזה הכתוב בהמה [טרפה] ששחטה אינה מטמאה. ונשאו ונתנו כדכר זה הרכה ואמרו שחיטתו מטהרתו. ולאחר כן . אמרו לאכלה להביא בז ח' אמור לאכלו לחביא בן זה שאין שחיטתו מטהרתו, כלומר בן ח' חדשים בבהמה ישאין ש כלומר בן גסה טהורה, על דעת כמו שאמרו בפרק א' ממסכת בכורות (דף ח) בבהמה גסה יולדת לט' חדשים, ומה שתלד

מימה היכי מהדינן דיה. מכאן משמע דלא איירי רשב"ג בבן שמנה (כ) דוקא אלא בסתם ולדותב וכן משמע לקמן דאמר

ת"ש עגל שנולד בי"ט שוחטין אותו בי"ט ודחי דכלו לו חדשיו ואת"ל דלא איירי רשב"ג אלא בודאי בן שמנה הוה ליה לדחויי הב"ע בסתם

ולדות ועוד אמר לקמן נפל מן הגג ואכלו ארי דברי הכל חי הוא ואי בודאי בן ח' איירי היכי תיסק אדעתיה לומר ד"ה חי הוא ובכולהו דלקמן נמי דמוקמינן בדקים ליה בגוויה שכלו לו חדשיו וקשה לר"י מהא דאמרינן בפ׳ הערל (יבמות דף פ:) איזהו בן ח' כל שלא כלו לו חדשיו רבי אומר שערו ולפרניו מוכיחין עליו כו׳ דאמר האי בר שבעה הוא ואישתהויי אישתהי ופריך (ג) הא דעבד רבה תוספאה עובדא באשה שהלך בעלה למדינת הים ואישתהי עד תריסר ירחי שתא כמאו . כרבי כיון דאיכא רשב"ג דאמר אישתהי מ) דתניג כל ששהה™ כו׳ כרביה עבד אלמא משמע בהדיא דבודאי בן ח׳ איירי¹ מדמוכח מיניה דמשתהי כרבי ומנא ליה דילמא לעולם ס"ל דלא משתהי ובסתם ולדות איירי רשב"ג כדפרישית ואור"י דע"כ בודאי בו ח' נמי איירי דהא בתוספתא דמכילתין מיתני מילתיה דרשב"ג בתר מילתיה דרבנן ורבי דיבמות ואפלוגתייהו קאי לאיירי בבן ח' וא"ת ובשמעתין מנלן דבסתם ולדות ס"ל לרשב"ג הא לא שהה ספיקא הוי דילמא קסבר ולד מעליא הוי ולא איירי כלל בסתם ולדות אלא בודאי בן ח"ו ויש לומר דדייקינן מדקתני כל ששהה דכל משמע לרבות סתס" דווקא שהה הא לא שהה ספיקא הווים והא דמבעיא לן לקמן אי פליגי רבנן עליה דרשב"ג היינו בסתם ולדות דבן ח' ודחי בהדיא קתני לה בתוספתא" וא"ת והיכי פשיט לקמן מדאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרשב"ג מכלל דפליגי בסתם ולדות תאמר דלעולם לא פליגי בסתם ולדות וכי פסיק רב יהודה כוותיה הנ"מ בודאי בן ח' וי"ל דא"כ ה"ל למיתני הלכה כר"י (ד) דליכא למימר דלא קאמר הלכה כרבי משום דבעי הוכחת סימנין שערו ולפרניו אבל רשב"ג לא בעי דהא פשיטה דבן ה' שלה גמרו שערו ולפרניו לכ"ע לא חי ומדנקט רשב"ג ש"מ דבסתם ולדות איירי ופסק בכולא מילתא כוותיה והשתא נמי אין לריך לדקדק (ם) מכל דבלאו הכי יש להוכיח דבסתם ולדות איירי כמו שהוכחתייבי ר״י: צודניתא. גרם בערוך ש לשון לידה ומזונות: מימהל היכי מהלינן. שום קטן ביום השמיני בשבת דילמא נפל הוא ולא חזי למול ועושה חבורה שלא לשם מלוה: אם חי הוא. כלומר אם כלו לו חדשיו שפיר קא מהיל: מחסך בנשר. שחוטה הוא ולא חבורה היא: לא נלרכה. הא דקתני אין מחללין אלא לענין מכשירי

מימהל היכי מהלינו ליה אמר רב אדא בר אהבה מלין אותו ממה נפשך אם חי הוא שפיר קא מהיל ואם לאו מחתך בבשר הוא ואלא הא דתניא ספק בן ז' ספק בן ח' אין מחללין עליו את השבת אמאי נימהליה ממה נפשך אם חי הוא שפיר קא מהיל יואם לאו מחתך בבשר הוא אמר מר בריה דרבינא אנא ורב נחומי בר זכריה תרגימנא מימהיל הכי נמי מהליגן ליה לא נצרכה אלא למכשירי מילה יואליבא דרבי אליעזר אמר אביי כתנאי ווכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה להביא בן שמנה שאין שחימתו ממהרתו רבי יוסי ברבי יהודה ור' אלעזר בר"ש אומרים שחימתו ממהרתו מאי לאו בהא קא מיפלגי דמר סבר חי הוא ומ"ם מת הוא אמר רבא אי הכי אדמיפלגי לענין מומאה ומהרה ליפלגי לענין אכילה אלא דכולי עלמא מת הוא ורבי יוֹםי ברבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון סברי כמרפה מרפה לאו יאף על גב דמתה היא שחימתה ממהרתה הכא נמי לא שנא ורבנן לא דמי למרפה מרפה היתה לה שעת הכושר האי לא היתה לה שעת הכושר וכ"ת מרפה מבמן מאי איכא למימר התם יש במינה שחימה ∘יהכא אין במינה שחימה איבעיא להו מי פליגי רבנן עליה דרבן שמעון בן גמליאל או לא אם תמצי לומר פליגי הלכה כמותו או אין הלכה כמותו ת"ש פהעגל שנולד ביום מוב שוחמין אותו בי"ם הכא במאי עסקינן ידקים ליה בגוויה שכלו לו חדשיו ת"שׁ יושוין ישאם נולד הוא ומומו עמו שזה מן המוכן ה"ג שכלו לו חדשיו ת"ש דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבן שמעון בן גמליאל יהלכה מכלל דפליג'י ש"מ אמר אביי הנפל מן הגג או אכלו ארי דברי הכל חי הוא כי פליגי שפיהק ומת מר סבר חי הוא ומר סבר מת הוא למאי נפקא מיניה "לפמור מן הייבום נפל מן הגג או אכלו ארי דברי הכל חי הוא והא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע איקלעו לבי בריה דרב אידי בר אבין ועביד להו עיגלא תילתא ביממא דשבעה ואמרי ליה אי איתרחיתו ליה עד לאורתא הוה אכלינן מיניה השתא לא אכלינן מיניה אלא אדם קאי: ה"ג ועבדו (מ) עגלא חילתא כשפיהק ומת דברי הכל מת הוא כי פליגי ביממח דשבעה: חיסרחיתו. מלשוחטו בנפל מן הגג ואכלו ארי מר סבר מת הוא ומר סבר חי הוא בריה דרב דימי בר עד אורתא שהוא ליל שמיני: הוה יוסף אתיליד ליה ההוא ינוקא בגו תלתין יומין שכיב יתיב קמתאביל עילויה אכלינן מיניה. דמקלת היום ככולו אמר ליה אבוה צוורוניתא קבעית למיכל אמר ליה יקים לי ביה שכלו לו חדשיו כדכתיב (ויקרא כב) והיה שבעת רב אשי איקלע בי רב כהנא איתרע ביה מילתא בגו תלתין יומין חזייה דיתיב וקא מתאבל עילויה אמר ליה לא סבר ליה מר להא דאמר רב יהודה אמר ימים תחת אמו הא לילה חזי ומיהו מיום השמיני הוא דירלה דאורתא

מילה לרבי אליעזר דאמר דחו שבת ה"מ דקים ליה בגויה שכלו לו חדשיו שעברו פט' חדשים מששמשה עד שילדתו ולא שמשה כל ימי עיבורה אבל ספק אין מכשיריו דוחין דילמא לאו בר מימהל הוא ומחלל שבת בעשותו פחמים וברזל: כתנאי. נפל גמור אם חשוב כמת כדקאמר רב אדא בר אהבה דאינו אלא מחתך בבשר או לא והויא חבורה: לאכלה להביא בן ח'. דכוליה קרא דריש ליה בתורת כהנים מן הבהמה מקלת בהמה מטמאה ומקלת אינה מטמאה פרט לטרפה ששחטה ומדממעיט טרפה ששחטה מכלל דבטהורה האי אשר היא לכם להביא בהמה טמאה לפי שפרשה ראשונה דכתיב בה" לכל הבהמה אשר היא מפרסת פרסה ואיננה מעלת גרה וגו' מוקי לה התם באבר מן החי הכתוב מדבר ופרשה זו במתה ודאי לאכלה להביא בן ח׳ חדשים שחף שחיטתו מיתה ומטמחה: מר סבר חי הוא. לפיכך שחיטתו מטהרתו: לענין אכילה. אי מותר באכילה בשחיטתו אם לאו: טרפה. שחיטתה מטהרתה מלטמא כדפרישית: היתה לה שעת הכושר. לישחט וליטהר קודם שנטרפה: מי פליגי. למישרי ולד של בהמה בתוך ח' ימים: שוחטים חותו ביו"ט. וחינו מוקלה שהרי בין השמשות נמי היה מוכן . אגב אמו. מיהו שמעינן מינה דמותר לבו ביום: ושוין. רבי יהודה ורבי שמעון שנחלקו ברואין מומין ביו"ט במסכת בינהם שאם נולד היום הוא ומומו עמו שהוא מן המוכן ומותר לבקר מומו ביו"ט דלא דמי כמתקן ביו"ט דלא איתחזק באיסורא ומוקמינן לה התם כגון דיתבי דייני התם וראוהו בשעת לידה מיד: נפל מן הגג או אכלו ארי. שמת מחמת מיתה הבאה לו בתוך ל' ממקום אחר דברי הכל בחזקת כלו לו חדשיו קאי דאי לאו הך מיתה לא הוה מת הילכך חי הוא ובאדם הוי ולד ופוטר את אמו מן החליצה וגבי בהמה נמי סתם ולד בהמה ששחט בתוך ח' מותר באכילה דלא חזינא ביה ריעותא ורוב היולדות אינן מפילות ש: שפיהק. ° ביילי"ר בלע"ז כלומר לאחר לידתו לא ראו בו אלא חיות מעט שפיהק ומת וגבי

לאו בת הקרבה היא כדכתיב (שם ז) ביום לוותו להקריב אבל מכלל נפל נפקי ליה וחזי לאקדושי כדאמרינן בזבחים (דף יב.) ®לילה לקדושה יום להרצאה והלכך לענין חולין חזי מאורתא למישחטיה ומיכל. אלמא מאן דס"ל כרשב"ג פליג במיתה הבאה לו ממקום אחר ואמר ספיקא הוא: שריב בגו סלסין. ללידתו: י לוורוניסא. מטעמים שמאכילין את האבל: קא בעים למיכל. לכך אתה מתאבל

אביי גפל מן הגג ואכלו אריה דברי הכל כמו חי הוא, כי פליגי שפיהק ומת. ומקשינן עליה מדרב פפא ורב הונא בריה דרי יהושע דאיקלעו לבי בריה דרב אידי בר אבין ועבד להו עיגלא תלתא ביומא דשבעא, ואמרןין ליה אי איחרתו עד לאורתא הוה

בחודש ח׳ הרי הוא כמת ולא תועיל בו השחיטה להוציאו מידי נבילה לענין הטומאה כמו שמועלת בטריפה. מכאן הראיה שהקדמנו ממה שאמרו ויש מן הבהמה שאינה מטמאה פרט לטריפה ששחטה ותמצא כמותה בשחיטת חולין |עבן בפרק בהמה המקשה לילד.

שמואל הלכה כרבן שמעון בן גמליאל אמר ליה קים לי בגויה שכלו לו חדשיו

יאיתמר מתי בתוך שלשים ועמדה ונתקדשה אמר רבינא משמיה דרבא פי

היהושר איקלעו לבי ברייה דב אדיבן ועבד להו עיגא הוא ביומא דשבעא, ואמרון ליה אי איחרות עד לאורות א הוה ממה שאמרו ויש מן הבהמה שאינה מסמאה פרט לטריפה ששחטה והמצא כמחנה בשחיטת חולין (עבן בפרק בהמה המקשה לילד. אכלינן מיניה, והרי זה נשחט ולא אכלו ממנו שאמרו כיון שלא שהה הי מים כנפל חשוב ואין שהיטתו מתירתו באכילה. והדר ביה ושע שאם נשחט קודם ח'י ימים אסור באכילה, ואיני מותר לאוכלה אלא מלילי ח'י והלאה (לקרבן). הלכך לילי שמיני ביה ואמר אביי וכל מן הגג או אכלה אריה. ושמעינן מהאי משה דה רב פפא ורב הונא בריה דב יהושע שאם נשחט קודם ח'י ימים אסור באכילה, ואיני מותר לאוכלה אל אמרים שהיטתו מטהרתו, ביי אומר מותר באכילה, ולקרבן פסול ואין כשר לקרבן אלא מיום השמיני וחלאה. וזה שאמר אביי וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה להביא בן שמונת ימים שאין שחיטתו מטהרתו, ר' יוסי בר' יהודה ור' אלעור בר' שמעו אובי ר' חייא ודבי ר' חייא ודבי ר' אושעיא איזהו בן ח' כל שלא יצאו לו חדשיו, ר' אומר סימנים נערו וצפרניו שלא גמרו. וכדרך שבן שמנה חדשים באדם נפל, כך בן ח' בבהמה גסה וכן ד' בדקה שנול בעלה שהיא שחיטה מוצלת בנבילה היא ומטמאה שאין שחיטה מוצלת בנבילה, דתנינן מתניתין סתמא כוותיה בפרק בהמה המקשה לילד, ופירשנוהו שם מי יש נפל וכר'. והלכתא כת"ק דאמר בן שמנה אין שחיטתו מטהרתו, אלא אמרינן מת היה ונבילה היא ומטמאה שאין שחיטה מוצלת בנבילה, דוני מתניתין מתמא כוותיה בפרק בהמה המקשה לילד, ופירשנוהו שם מי ש במינו שחיטה מי אין במינו שחיטה בן ח' חי אין שחיטתו מטהרתו לפי שאין למינו שחיטה. וסוגיא דשמעתא שאין שחיטתו מטהרתו בפחות משמנה ימים אלא בדמוחזק לן שכלו חדשיו, כגון שהיתה בהמה קשורה לו בביתו ט' חדשים לגסה (וארבע) [וה'] לדקה בצים שורסום היא בשנם שורסוב המהוא על שאין לבינו שורטות להיא של במהוא השל היא המא במנים ומיסמא בעוד היא של במהו וילדה, וברי לן שלא עלה (עליה) זכר בכיתו. זוה שורטות מסחת מוניק בן יום אחד מיטמא בוניבה, ומיטמא בנגעים ומיטמא בטמא מת, חוקק ליבום ופוטר ומאכיל בתרומה ופוטל התרומה והוא לומנהיל, וההורגו חייב, והרי הוא לאביו ולאמו ולכן קרוביו כחתן שלם, ואמרינן בנמרא למאי הילכתא אמר רב פא לעניין אבלות. לימא מתניתין דלא כרשב"ג דתניא רשב"ג אומר כל ששהה באדם ל' יום אינו נפל, הא לא שהה ספיקא הוי. ומפרקינן דקים ליה ביה שכלו לו חדשיה. ורין כל השנים במשנה זו דינם אחד במוחזק לן ביה שכלו לו חדשיו. ומיהא הוו (מיתא) (מתאבלין) באלי בריה דרב דימי בריה דרב יוסף ורב כהנא בינוקא דשכיב בגו תלתין יומין דהוו מוחזקין שכלו לו חדשיו. ומיהא הוו (מיתא) (מתאבלין) באלי בריה דרב דימי בריה דרב יוסף ורב כהנא בינוקא דשכיב בגו תלתין יומין דהוו מוחזקין שכלו לו חדשיו. ומיהא הוו (מיתא) (מתאבלין) באלי בריה דרב דימי בריה דרב יוסף ורב כהנא בינוקא דשכיב בגו תלתין יומין שכלו לו חדשיו. מיהא הוו (מיתא)

חנס: איסרע מילסא. אבילות: בגו סלסין יומין. ללידת הולד: מס הולד סבסוך ל׳. ללידתו ולא היה לאביו בן אלא הוא ◊ ונולד לאחר

מיתת אביו ועל ידו היו פוטרין אמו מן החליצה אם היה בר קיימא: ועמדה ונסקדשה. לאחר זמן לפי שסבורה שאינה זקוקה ליבם:

 ל) [לעיל קל.], כ) חולין נא:
 בילה וו, ג) חולין שם בילה כוו,
 ד) [לעיל קו: וש"כן, כ) יבמות
 לוו, 1) [עי" חוס" בכורות מט.
 ד"ה מת ותוס" יבמות לו: ד"ה מת ותוס" יבמות לו: ד"ה מת וכו׳ שכתבו דרש״י דהכא גורם בסוף שלשים], ז) [ויקרל גור בסוף שלשים], ז) [ויקרל יל], ק) [דף כו:], ע) [יבמות לו.], י) [במויק כ: גרם רש"י לידוניי ופיי סעודת הלל כמו גיר׳ הערוך שהביא מוס׳ הכא ד״ה לודניתא], ל) [ל״ל בסוף ע״פ עדומ׳ של מוס׳ יבמות ד"ה כודניתם), ל) [כ"ל בפוף ע"פ עדות' של חוס' יבמות ובכורות], ל) [נ"ל וחי לאחר מיתת אביו], מ) [כ"ל מדקתני כל ששהה ולא תני אם שהה כרבי עבדין, () דור"ל דאי לאו הכי מה בא רשב"ג להוסיף על מילתא דרבין, ס) [ערך לד ג],

תורה אור השלם

וְכִּי יָמוּת מָן הַבְּהָמָה אֲשֶׁר היא לֶכֶם לְאָבְלָה הַנֹגַע בְּנְבְלָתָה יִטְמָא עַד הָעָרָב: ויקרא יא לט

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד״ה ה״ג ועביד להו עגלא תלתא: (ב) תום׳ ד"ה מימהל וכו' בכן שמונה ודאי דוקא אלא: (ג) בא"ד ופריך אלא הא דעבד: (ד) בא"ד הוה ליה למיתני הלכה כרבי וכרשב"ג לליכא: (ס) בא"ד אין לריך לדקדק מכל כמו שהוכיח ר"י דבלאו הכי יש להוכיח דבקתם ולדות איירי

גליון הש"ם

נמ' ואם לאו מחתך בכשר הוא. עי' מ"ח סי' תקכו ס"ק יא. ועי׳ בירושלמי פי״ז דיבמות סלכה ז: שם הכא איז במינה הכנס ז: שם הבא אין במינה שחימה. עי מולין עד ע״ל מ״ל ע״ל ל״כ: רש״ר ד״ה הדשים לא נצרכה. מ׳ הדשים מששמשה. עי׳ מב״ק פי טו מפ״ק פו ד״ה שפיהק בייליר ם ק ק קו. די הי שביות בדע"ז. ע" כדס סג ע"ח תד"ה מפהקת: ד"ה הוה אכלינן מיניה ובו' לילה לקדושה. וע" נתוס' שם זכמים יב ע"ח ד"ה יום ול"ע:

לעזי רש"י

ביילי"ר [בדייליי"ר]. לפהק.

רבינו חננאל

וזה שאנו מלין כל קטן בן ח', הלא אמר רשב"ג קודם ל' יום ספק נפל הוא (ואין) ל' יום ספק נפל הוא (ואין)
(ואין) מחללין עליו את השבת
(ומלין אן (ון תו בן ח' ימים,
שמא נפל הוא. ופרקינן מלין
אותו ממה נפשך, אי חי הוא
שפיר קא מחיל, ואי נפל
הוא מחתך בכשר הוא ולא
מלאמה היא. ומקשינן אלא
הא דתניא ספק בן ז' או
מון מחללין עליו את
השבת אמאי נימהליה ממ"ג.
ופרקינן מימהל ה"ג ומהלינו ופרקינן מימהל ה״נ דמהלינן ליה, לא נצרכה אלא למכשירי מילה ואליבא דר׳ אליעזר. ולית הלכתא הכי דשינוייא היא ואשינוייא לא סמכינן. (ואם יש להקשות עוד, אי הכי אם המילה חיתוך בשר היא ואינה מלאכה, אפילו מילה שלא בזמנה יהא נימול בשבת מחתך בבשר הוא. ופירקו כי מילה בחי מלאכה היא כי מילה בהי בהאכה היא ב מתקן הוא, כי כיון שחותך הערלה מתקנו לאכול תרומה ולשחוט עליו אביו את הפסח). לאכלה להביא בן ח' שאין שחיטתו מטהרתו. פי' זו בהמה גסה טהורה שיולדת לט׳ חדשים היא. ומיבעיא לן